

JESSE

Mies Maria Meulders

JESSE

Het verhaal van mijn zoon
die negen maanden in mijn buik heeft geleefd
en daarna dood geboren is

© 2013 – Mies Maria Meulders & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be
www.miesmeulders.be

Omslagontwerp: Mulder van Meurs
Vormgeving binnenwerk: theSWitch

NUR 402
ISBN 978 94 6001 197 9
D/2013/11.767/184
e-boek
ISBN 978 94 6001 203 7

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische
of andere middelen, met inbegrip van automatische
informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar
gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever

Met eeuwige dank aan

Jesse, die was, is en altijd zal zijn voor mij.

Zanna, meesterlijk meisje, die mijn dochter is.

D.F., vader van mijn kinderen en vriend voor het
leven.

Jullie, mijn dierbare vrienden en familieleden, ieder
voor zijn unieke bijdrage.

Jullie, met wie ik mijn verhaal al eerder mocht
delen in levenden lijve.

Jullie, de lezers van dit boek.

Voorwoord

Dit is het verhaal van Jesse. Mijn eerstgeborene die negen maanden in mijn buik heeft geleefd en daarna dood geboren is.

Het verhaal dat ik al lang wilde delen, wilde neerschrijven, maar waarvan ik lang niet geweten heb hoe. Vlak na zijn geboorte vreesde ik dat ik al te emotioneel zou zijn. Dacht ik dat niemand zat te wachten op mijn hoogst persoonlijke ervaring in verband met dit gevoelige onderwerp. Jaren later was ik er niet zeker van dat ik nog wel precies genoeg zou kunnen vertellen en beschrijven hoe het toen was.

Maar bijna al die tijd ben ik jaarlijks mijn getuigenis blijven doen over mijn ervaring in scholen voor vroedkunde. Daar worden jongens en meisjes opgeleid die in hun carrière dagelijks geconfronteerd worden met het wonder van een geboorte en soms ook met het immense verdriet als het misloopt. Zij zijn de getuigen op de eerste rij, van wie ik zelf heb mogen ervaren hoe belangrijk zij zijn. Om met hen mijn ervaring te delen, en met de diepe wens hen te inspireren of aan te vuren om als ‘mens’ volledig aanwezig te durven zijn in hun

werk, ga ik ieder jaar terug. En jaar na jaar merk ik dat het blijft beroeren en bekliven, dat het wel degelijk een verschil maakt als iemand verwoordt wat voor vele anderen moeilijk of onmogelijk is. Het brengt mensen dichterbij zichzelf en dichterbij elkaar.

Als een jonge vroedvrouw je na jaren praktijk komt vertellen dat je bij haar bent als ze op de verloskamer geconfronteerd wordt met een pijnlijke of moeilijke situatie, dat je haar met die ene getuigenis helpt om een betere vroedvrouw te zijn, dan weet je dat het zinvol is te delen.

Mede daardoor heb ik dit boek nu toch geschreven. Voor iedereen die dit ook heeft meegemaakt van ver of van dichtbij, lang geleden of zopas.

Voor elke moeder en voor elke vader die met lege handen uit de kraamkliniek vertrekt. Voor elke grootouder met dubbel verdriet voor hun kind én kleinkind.

Voor elke zus en broer die toen misschien nog klein of jong was, maar die het rauwe verdriet van zijn/haar ouders wel gevoeld heeft en nu klaar is voor zijn/haar eigen heling.

Voor elke vriend en vriendin die niet wist hoe te reageren, of voor zij die er wel degelijk waren elke dag, elke week, wanneer het nodig was.

Voor iedereen die een kind mist.

Ik hoop van harte dat dit boek voor iedereen die het leest méér of een ander licht mag werpen op het onderwerp van doodgeboorte, rouw en verwerking.

Dat het mag steunen, helpen, verduidelijken, open maken, zachtheid brengen,...

Met alle liefs van Mies.

Mijn voorgeschiedenis

Al zolang ik me herinner ben ik gefascineerd door zwangerschap en baby's. Dankzij verhalen van mijn grootouders en ouders weet ik dat ik op het dorpsplein, voor het huis van vava en moemoe, als tweejarige al wilde kijken naar alle baby-tjes die voorbij kwamen in wandelwagens. Dat sommige kinderen in wandelwagens even oud of ouder waren dan ikzelf belette me niet hen als de baby's te bekijken en mezelf niet.

Ik herinner me ook zeer levendig dat ik van in de lagere school alle Ouders Van Nu tijdschriften van mijn ouders heb gelezen en herlezen, minstens honderd keer. Het fascineerde me hoe baby's groeiden van onzichtbaar naar perfecte mini-mensjes. Wonderlijke wezens die als een supermagneet mijn aandacht trokken.

Dat ik zelf dus ooit moeder zou willen zijn stond buiten kijf. Ik glom alleen al bij de gedachte van 'in blijde verwachting' te zijn.

Heerlijk leek het me om een nieuw mens het leven te mogen geven, om het te voelen en zien groeien in mijn buik. En om mijn handen om mijn bolle buik te kunnen vouwen. Maar hoe broeds ik

ook was of ben, mijn ratio heeft ook altijd zijn zeg gehad. Ik wilde alleen kinderen krijgen wanneer het perfecte moment daar was, als dat moment al zou bestaan. Tijdens de bijzonder boeiende, ietwat wilde eerste jaren van mijn carrière bijvoorbeeld, was een baby krijgen écht niet aan de orde.

Ook al omdat ik pas aan kinderen wilde beginnen als de juiste partner in mijn leven kwam. Van daar dat ik jarenlang genoot van de liefde(s) in mijn leven zonder ook maar aan voortplanting te denken.

Dé man

Het was zondagochtend bij Studio Brussel. Tussen de voorbereidingen van Keineig door, werd ik gefotografeerd voor Flair door een jongeman met een reuzenkater. Ik maakte hem duidelijk dat ik voor publicatie écht wel het resultaat wilde zien. Zijn adem en aanblik gaven me weinig vertrouwen in enige fotografisch hoogstaande beelden. “Ok,” zei de meneer in kwestie. Hij zou het aan zijn collega doorspelen, die kwam namelijk volgende week terug van vakantie. “Het is in feite ook zijn reeks,” voegde hij eraan toe.

Eens terug uit Marokko belde D.F.(*), die andere fotograaf in kwestie, me effectief op om langs te komen en de beelden te bekijken en bespreken. Hij bleek amper twee straten verder te werken dan waar ik woonde. Ik heb de afspraak afgebeld, uitgesteld, en ben uiteindelijk rijkelijk laat op de zoveelste afspraak verschenen in de fotostudio. Nadat hij me gebeld had om te vragen waar ik zat. Wat daar

(*) Uit respect voor hem en zijn vraag om anoniem te blijven, gebruik ik enkel de initialen van de naam van de man met wie ik samen kinderen kreeg.

de reden voor was wist ik écht niet, het was en is namelijk niet mijn gewoonte om te laat te komen.

Toen ik aanbelde en de deur openging was het net of de bliksem insloeg. Voor mij stond de man van mijn leven, over wie ik diezelfde nacht nog heb geschreven aan een goeie vriendin “dat het om zeep was en dat mijn leven nooit meer hetzelfde zou zijn”. Nu begrijp ik best dat zo’n uitspraak behoorlijk overdreven kan overkomen, of dat het geïnterpreteerd kan worden als een geval van louter fysieke aantrekkingskracht en dierlijke goesting waar dan een diepere betekenis aan gegeven wordt.

En jawel, het was een beeldschone verschijning, een reuze aantrekkelijke man. Maar er gebeurde meer, véél meer. Mijn hele wezen wist dat dit ’m was.

Dat het wederzijds was bleek aan de hand van de vele berichten en uitnodigingen die ik van hem kreeg, om samen één en ander te doen. Zo ongeveer elke dag. Vermoedelijk omdat ik wist dat deze relatie anders zou kunnen zijn dan alle andere besloot ik, ook al was ik 28 en euh... geen maagd meer, niet snel met hem naar bed te gaan. Ik zei hem letterlijk: “De dag dat ik bij jou blijf slapen en met je zal vrijen is de dag dat ik niet meer weg zal gaan uit je huis.” Aldus geschiedde. Na bijna drie maanden gingen we samen naar een concert en daarna ben ik voor het eerst blijven slapen. En ik ben bij hem gebleven vanaf die dag. Mijn appartement werd opgezegd en leeggehaald, en opeens woonden wij samen.

Zwanger

Als je het leest in tijdschriften of boeken lijkt het altijd een beetje overdreven, zwanger vanaf het eerste seksueel contact, of van één keer vrijen. Vreemd genoeg lijkt zwanger worden soms écht wel onvermijdelijk te zijn, wat statistieken, dokters en bijsluiters van anticonceptie ook mogen zeggen. Ik ken mensen die zwanger werden terwijl ze een spiraaltje hadden, of die de pil namen, of sterker nog: die onvruchtbaar waren verklaard jaren voor ze met een bolle buik liepen. Het duurt gemiddeld 48 u vooraleer de zaadvoorraad weer is aangemaakt had ik eens gelezen. Dus vaak vrijen is geen garantie op succes. De eerste nacht samen hebben D. en ik wel vijf keer gevrijd, waarvan vier maal met condoom en één keer zonder. Na vier ejaculaties zou er dus geen levende zaadcel meer over mogen zijn volgens de wetenschappelijke sites. Niet dus.

Ik wist zeer snel dat het wél raak was geweest, dat ik zwanger was. Alsof ik het zo graag wilde en besteld had, dat ik op mijn wenken werd bediend.

D. zei op vraag van de dokter dat de zwangerschap, en het kind, evenzeer door hem gewenst

was. Wat een fijn gevoel gaf dat. Al was onze relatie dan nog maar enkele maanden jong, het voelde zo juist.

Murphy, bekend van de wet, was ook bij de dokter. Het was mijn allereerste bezoek aan deze dokter en de urinetest waardoor ze zou weten of ik zwanger was, bleek negatief. Terwijl alles in mij zei dat dat niet kon. Pas twee patiënten later (her)ontdekte de dokter het teststrookje, wat nu duidelijk genoeg verkleurd was en wees op een prille zwangerschap. Alleen had ze mijn gegevens niet genoteerd (ik zei toch dat Murphy er was) en kon ze mij daar dus niet van verwittigen.

Een vakantie met een vriendin, waar flink wat wijntjes gedronken werden, en verder een drukke zomer met werk en nog meer werk, maakten dat ik er niet meer bij stil stond. Want de dokter had gezegd dat ik niet zwanger was. Dus moest ik mis geweest zijn. Toch?

Tijdens een reisje naar Zuid-Frankrijk zes weken later, om daar Indiase meubels op te halen die ik eerder op vakantie in Spanje had gekocht, werd ik plots ziek en slap. Geen idee waarvan. Eenmaal thuis werd ik ongesteld en stond ik te wenen in de keuken, omdat ik het gevoel had dat ik écht wel zwanger was en dat het was misgelopen, dat ik de baby was kwijtgespeeld.

Mijn tranen en verdriet worden gezien door D. Hij troost me.

En we besloten gewoon voortaan zonder anti-

conceptie te vrijen, we zouden wel zien wanneer we opnieuw zwanger werden. De meeste stellen doen er overigens gemiddeld een half jaar over om zwanger te worden, had ik ooit gelezen. Het zou dus wel heel onwaarschijnlijk zijn dat wij dan opnieuw van de eerste keer zwanger zouden zijn. Dat van dat half jaar zou ook meteen perfect in het werkplaatje passen, mijn contract bij Wittekerke zou maximum één jaar beslaan. En geef toe, het zou al te gek zijn iemand te vervangen wegens zwangerschap om binnen de kortste keren zélf met een kadoetje rond te lopen.